

Z historie Dukly

Od zrození k prvnímu titulu

8

Psal se rok 1956 a v Jihlavě byl právě dostavěn zimní stadion. Neměl střechu, tribuny byly dřevěné a zřejmě nikdo v tu chvíli netušil, kolik slávy a oslav ligových titulů v dalších desetiletích zažije...

Zbrusu nový stadion ale nečekal na kvalitní hokej dlouho. Ještě v témže roce na něm začal své zápasy hrát tým Dukly Olomouc. A protože zdejším divákům byly výkony hráčů ve druhé nejvyšší soutěži sympatické, československá armáda, které klub patřil, rozhodla, že se mužstvo, které neslo v názvu jméno hanácké metropole, bydlelo v Praze a trénovalo na Kladně, natrvalo přestěhuje právě na Vysočinu. A protože to bylo do Jihlavy, narodila se Dukla Jihlava.

A stačila jediná sezona, aby se tenhle nováček na československé hokejové mapě prosadil mezi tehdejší elitu. Dukla Jihlava totiž vyhrála svou skupinu druholigové soutěže zajistila si postup do kvalifikace o 1. ligu. A v té pod vedením kouče Ladislava Kobery nenašla přemožitele. Baník Ostrava porazila 4:3, Tatru Smíchov 4:1 a Spartak Královo Pole 5:3, což znamenalo jediné – POSUP.

Jména hráčů, kteří se o to zasloužili, jsou dodnes v klubových kronikách zapísána zlatým písmem. U zrodu legendy jménem Dukly stáli brankáři Podhorský a Četl, obránci Kolář, Poláček, Landa a Štěpán a útočníci Dolana, Vaněk, Jiroutek, Danihelka, Kepák, Beneš, Bárta, Vala, Klíma, Uher a Podlaha zkrátka.

1958/59: Dukla první sezony odehrála na tehdy ještě otevřením Horáckém stadionu.

^
1956/57: Unikátní fotografie historicky prvního týmu Dukly Jihlava, který v roce 1957 vybojoval hned ve své první sezoně postup do nejvyšší soutěže. Zleva stojící: Kepák, Podlaha, trenér Kobera, Dolana, Landa, Klíma, Poláček, Bárta, Danihelka, Kolář. Klečící zleva: Beneš, Podhorský, Uher, Vala, Štěpán, Vaněk, Jiroutek.

Dukla Jihlava mezi elitou rychle zdomácněla. Hned v první sezoně v nejvyšší soutěži do svých řad zlákala později legendárního útočníka Jozefa Golonku a s přehledem uhájila vybojované pozice, když skončila na 9. místě dvanáctičlenného ligového pole. O rok později to už bylo 7. místo a v sezoně 1960/61 už Dukla atakovala medailové pozice. Nakonec z toho sice bylo „jen“ čtvrté místo, o rok později už ale v Jihlavě slavili bronz.

To už Duklu vedl trenér Jaroslav Pitner, který do Jihlavy přišel

^
1966/67: Tento tým vybojoval pro Jihlavu historicky první titul mistrů ligy.

doslova rozkazem v průběhu sezony 1958/59 a vystřídal Jiřího Antona, jenž byl jmenován trenérem reprezentačního týmu dnes již neexistující Německé demokratické republiky. Pitnerovi se prý tehdy na studenou Vysočinu příliš nechtělo, nakonec ale k velkému štěstí jihlavského hokeje nastoupil. Právě s ním do Jihlavy přišla koncepční práce, která za několik let přinesla první zlaté plody.

Velmi dobře navíc Duklu přijalo i jihlavské publikum. Stadion pravidelně plnily sedmitisícové návštěvy a soupeři se tu cítili jako v kotli, pod kterým přitápěly davy fanoušků. První devítigólový náklad si z Jihlavy odvezla v sezoně 1958/59 Plzeň (9:1). A první dvouciferný debakl v Jihlavě utřila v sezoně 1963/64 Dukla Litoměřice. Prohrála 1:12, ale byla jen prvním týmem v dlouhé řadě dalších, které s potupnou desítkou odjely v dalších letech.

Mnohem důležitější než výše skóre ale byla práce trenéra Jaroslava Pitnera. Ten totiž záhy po svém nástupu začal systematicky budovat perspektivní tým. A ani

k tomu nepotřeboval slavná jména své doby. Naopak, osu týmu, která později rozjela velkou zlatou jízdu, složil doslova z vlastních zdrojů a z do té doby neznámých mladíků z nižších soutěží.

V Karlových Varech si Pitner vyhlédl Jana Klapáče, v Prostějově zase Jana Hrbatého. Největší poklad ale našel v nedalekém Havlíčkově Brodě, odkud do Jihlavy přivedl útočníky Jaroslava a Jiřího Holíkovi, Josefa Augustu a obránce Jana Suchého. Už od roku 1958 tu navíc hrál další stabilní bek Ladislav Šmíd, v roce 1964 přibyl další důležitý člen sestavy Stanislav Neveselý. Ten se totiž brzo stal asistentem trenéra a o mnoho let později převzal po Pitnerovi štafetu na postu hlavního kouče. Na postu brankáře pak od samého vzniku Dukly hájil pozici jedničky Miloš Podhorský, muž, který si sám začal vyrábět tehdy laminátové brankářské masky.

Vedle této osy se střídali hráči, kteří do Jihlavy chodili na vojnu, ať už to byli Richard Farda, Jan Havel, Luděk Bukač nebo třeba Miroslav Beránek.

Tým postupně zrál a stával se postrachem soupeřů. V sezoně 1965/66 ještě skončil kvůli bilanci vzájemných zápasů druhý za Kometou Brno, o rok později už ale bral titul. Psal se rok 1967 a Dukla poprvé stanula na vrcholu českého ligového hokeje. O tři body porazila Spartu Praha a zaslouženě nad hlavu zvedala pohár pro mistra.

A kdo že se o historicky první titul zasloužil? Brankáři Hovora, Podhorský a Jursa, obránci Jan Suchý, Šmíd, Trachta, Neubauer a Panchártek a útočníci Jan Klapáč, Jaroslav a Jiří Holíkovi, Hrbatý, Kochta, Vorlíček, Neveselý, Augusta, Balun, Vrabec, Štrojza, Pavel Suchý, Miroslav Klapáč a Všianský.

Vždy ale nebylo jen veselo. 2. prosince 1965 bohužel jihlavský stadion postihla největší tragédie v jeho dějinách. Při utkání se Slovanem Bratislava se totiž zřítila jedna z tribun stadionu. V troskách zemřeli dva lidé, dalších dvacet jich bylo zraněno.

^
1958/59: První brankář Dukly Jihlava Miloš Podhorský sleduje hru spolu s obráncem Ladislavem Šmídem, který právě v této sezoně zahájil svou dlouhou kariéru v Dukle.

^
1961/62: Tablo s podobenkami hráčů bylo pro Duklu v jejích prvních letech typické.

První zlatá éra

Titul v roce 1967 odstartoval první zlatou éru jihlavského hokeje. Trenér Jaroslav Pitner už měl delší dobu pohromadě dobře sehraný a především skvěle trénovaný tým, který dokázal válcovat většinu soupeřů. A válcoval je doslova, vždyť například Chomutov si v roce 1968 odvezl z Jihlavy příděl 0:14, týmy Litvínova a Zlína (tehdy Gottwaldova) tu inkasovaly jen o dvě branky méně.

Jihlava spoléhala především na elitní útočnou formaci. Zadáci Ladislav Šmíd a Jan Suchý jistili záda neudržitelné trojce bratří Holíků s Janem Klapáčem na pravém křídle. A Suchý k tomu ještě dokázal střílet góly. Však se také v sezoně 1968/69 dokázal jako jediný obránce v historii stát nejproduktivnějším hráčem celé soutěže. Za sebou nechal všechny ostřílené ligové útočníky.

Elitní jihlavská formace samo sebou táhla i československou reprezentaci a v roce 1972 ji dovedla až k dlouho očekávaným titulům mistrů světa. Pod vedením trenéra Piknera u toho byli bratři Holíkovi a Jan Klapáč. Jana Suchého pak o zlatou medaili připravil pobyt ve vězení za autonehodu, při níž způsobil smrt spolujezdce. V době konání šampionátu už byl sice na svobodě a exceloval v dresu Dukly, tehdejší komunistické vedení země mu ale kvůli kriminální minulosti reprezentaci zakázalo. A tak Suchý bodoval alespoň na ligovém poli. V utkání s Košicemi dokázal během necelé minuty nastřílet tři branky.

Dukla ale především opanovala domácí soutěž. Svůj první titul z roku 1967 o rok později obhájila s dvoubodovým náskokem před Kometou Brno a za další rok završila zlatý hattrick. Druhé bylo opět Brno, tentokrát už ale ztrácelo bodů pět. Čtvrtý titul v řadě Jihlava získala v roce

< 1967/68: Ladislav Šmíd a Jaroslav Holík se společně radují z druhého titulu Dukly Jihlava.

1970 o tři body před Slovanem Bratislava, k pátému jí pro změnu pomohla novinka v herním systému nejvyšší domácí soutěže – play off.

V sezoně 1970/71 přišlo totiž vedení soutěže s nápadem „okopírovat“ herní systém ze zámoří. Poprvé v československé lize tak o titulu rozhodovalo play off, nikoliv dlouhodobá část soutěže. Tu Dukla Jihlava ukončila na druhém místě za svým tradičním rivalem z Brna, jehož

14

ovšem ve finále deklasovala a získala pátý titul v řadě. Ještě před tím ale musela v semifinále přejít přes Slovan Bratislava, který porazila 4:1 na zápasy. Brno v bitvě na tři vítězství nedokázalo vzdorovat ani jednou, i když výsledky byly hodně těsné – 5:3, 6:5 po prodloužení a 1:0.

S Brnem tedy Dukly v této sezoně sehrála celkem osm zápasů, k prvnímu brněnskému ve 13. kole se ale váže jedna nepříjemná událost. Ve 12. minutě utkání totiž v hale narvané dvanácti tisíci diváky kdosi trefil monočlánekem do hlavy jihlavského brankáře Crhu. Projektil zřejmě vystřelený z praku gólmána Dukly zranil tak vážně, že musel být zápas předčasně ukončen a kontumován ve prospěch Jihlavy.

V další sezoně se sice play off už zase nehrálo, to ale nezměnilo nic na tom, že Dukla dokráčela k šestému titulu v řadě. I když závěr soutěže byl i tentokrát dramatický. V předposledním kole se totiž na Jihlavu bodově dotáhlo Kladno a tak Jihlava musela vyhrát. A na rozdíl od svého soupeře to také zvládla. Kladno totiž padlo v Bratislavě, zatímco Jihlava rozstřílela sestupující Gottwaldov 8:0.

O rok později se znovu o mistrovi rozhodovalo v play off. Žhaví kandidáti na titul byli pouze dva – Dukla Jihlava a Tesla Pardubice, která po hubených letech vylétla s tahounem týmu Vladimírem Martincem jako kometa až k vítězství v základní části soutěže. Dukla už druhý rok postrádala služby elitního beka Ladislava Šmída, na jehož místo ale nastoupila jiná stálice – Petr Adamík. Pouze jediný obránce dokázal odehrát v zadních řadách jihlavského týmu více utkání než on – Jan Suchý, který Adamíka v elitní obraně zaučoval.

I tak se ale Jihlava mohla opírat o velmi kvalitní hráče. Tituly prověřené jádro týmu doplnili hráči takového kalibru jako Milan Nový, František Výborný, nebo František Kabele st. Skutečnou trefou do černého byl ale příchod Milana Chalupy, obránce, který jako první jihlavský hráč v historii o mnoho let později zamířil do slavní NHL.

< Jednou z největších postav historie Dukly Jihlava je útočník Jan Klapáč. Jeho 354 vstřelených branek dosud nikdo nepřekonal.

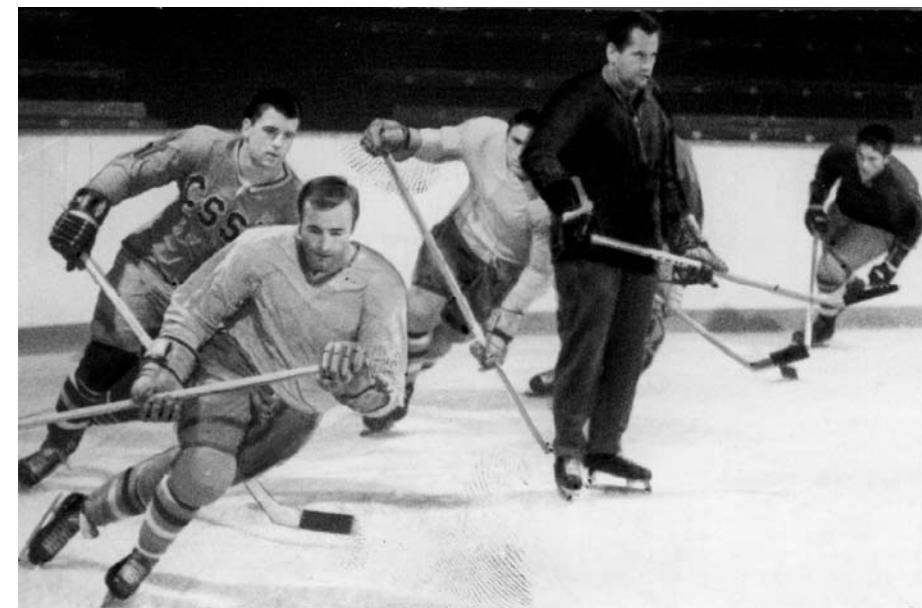
< 1969/70: Stanislav Neveselý odehrál v Dukle jako hráč 88 zápasů, většina fanoušků si ho ale pamatuje jako trenéra, který do klubu přinesl na svou dobu velmi moderní tréninkové metody.

sů. Takhle se loučili mistři. Tým totiž chtěl nechtěl čekala generační obměna. Hned v následujícím roce se s Duklou rozloučil její historicky nejlepší střelec Jan Klapáč, do roku 1980 pak skončili i ostatní zlatí hoši.

Svou práci ale odvedli dokonale – v následujících šesti letech sice Dukla na titul nedosáhla, i když v roce 1977 ji od něj dělil jediný bod, zato ale po svém boku dokonale připravili novou zlatou generaci. Vedle bratří Holíků, Jana Suchého, Josefa Augusty či Jana Hrbatého se stihli vyučit noví bojovníci, kteří v osmdesátých letech táhli druhou zlatou generaci. Chalupa, Horáček, Svoboda, Výborný, Kupec, Klapka, bratři Mickovi a především Válek, to byla světlá budoucnost Dukly.

Anitakovými jmény nabitý tým ale nakonec sedmý titul v řadě získat nedokázal. Proti byly právě Pardubice, které měly v play off výhodu domácího zápasu navíc. Finálová série se vyvíjela divoce. Pardubice doma zvládly oba zápasy (5:3, 3:0), v Jihlavě ale narazily a prohrály 3:4 a 0:7. Zvláště po debaklu, kterým Dukla srovnala stav série, se zdálo, že psychická výhoda je na straně Dukly, jenomže Pardubice vyhrály klíčový pátý zápas 5:2 a v Jihlavě sérii výhrou 5:3 ukončily. Staly se tak týmem, který ukončil šestiletou nadvládu Dukly.

Jenomže legendární parta Jaroslava Pitnera ještě neřekla poslední slovo a s kariérou se rozhodla rozloučit ještě jedním titulem. A přivlastnila si ho hned v další sezoně 1973/74 způsobem, jaký dokáží jen skuteční šampioni. Ligu, v níž se znovu nehrálo play off, vyhrála Dukla rozdílem třídy. Druhou Spartu za sebou nechala o jedenáct bodů a za celou sezonu prohrála jen pět zápa-

^ 1971/72: Z Dukly Jihlava bylo blízko i do reprezentace. Nejen proto, že tu byli nejlepší hráči, ale také proto, že národní tým vedl Jaroslav Pitner.

15

Druhá zlatá generace

Znovu na ligový trůn. Titulem se rozloučil i poslední pamětník první zlaté generace a duchovní otec jihlavských úspěchů trenér Jaroslav Pitner, kterého po tomto triumfu na postu hlavního kouče vystřídal dlouholetý asistent a otec moderních tréninkových metod Dukly Stanislav Neveselý. Na post asistenta k němu do učení nastoupil Jaroslav Holík, muž, který byl zatím spjat s tituly jako hráč.

Tímto titulem se s Duklou jako hráč rozloučil i Josef Augusta, krom něj už z předchozí zlaté éry nehrál v týmu nikdo, nepočítáme-li tedy Milana Chalupu, který byl u předchozího titulu jako nováček.

Generační obměna se skutečně podařila. Tým vyhrál soutěž s luxusním náskokem dvanácti bod, což bylo při tehdejším dvoubodovém systému úctyhodné, zvláště, když se ten rok nepočítaly remízy – zápasy se rozhodovaly buď v prodloužení nebo na samostatné nájezdy. Dukla prohrála jen sedm duelů ze čtyřiačtyřiceti a tak tým ve složení Králík, Steklík, Kurfürst (brankář), Chalupa, Uvíra, Benák, Horáček, Svoboda, Adamík, Kořený (obránci), Lála, vodila, Augusta, Lukáč, Kupec, Výborný, Válek, Žák, bratři Mickovi, M. Novák, Klapka, Kořený, Razým, Dobiášek, Liška po právu zvedl nad hlavu pohár pro vítěze.

Tou dobou už bylo jasné, že válec jménem Dukla v československé lize zastaví málokdo. Červenožlutá síla se po letech budování nového kádru znovu rozjela a v dalších čtyřech letech titul bez větších potíží obhájila.

Tým Stanislava Neveselého neměl v první polovině osmdesátých let vážnější konkurenci. Po vzoru Pitnera trenér vytvořil stabilní jádro těžící ze schopností brankáře Jiřího Králíka, obránců Milana Chalupy, Radoslava

< 1984/85: Hráči Dukly Jihlava se radují z jedenáctého titulu mistrů ligy. Netuší, že je to na dalších šest let naposledy.

^
1983/83:
..... s pohá-
rem nad hlavou
při oslavách
mistrovského
titulu

Pod rukama mu prošli borci jako Igor Liba, Vincenc Lukáč, Miloslav Hořava, Michal Pivoňka, František Musil nebo Jiří Šejba. Především ale do Dukly přivedl dnes již téměř legendární trio Rosol – Kameš – Klíma. Trojici, která nejenže Dukle vybojovala v letech 1984 a 1985 dva tituly, ale Rosol s Kamešem se zásadní měrou podepsali i pod zlatými medaillemi z mistrovství světa v roce 1985 v Praze.

Čechoslováci, které tehdy ze střídačky vedl vedle hlavního trenéra Ludka Bukače právě jihlavský kouč Stanislav Neveselý, tehdy senzačně porazili i zlatou mašinu Viktora Tichonova ze Sovětského svazu a po osmi letech se znovu stali mistry světa. Dukla měla v týmu rekordní zastoupení – ten rok její dres oblékalo hned deset mistrů světa, dalších osm hráčů pak Duklou prošlo v předchozích nebo následujících letech. S nadsázkou se tak dá říci, že zlaté medaile se zrodila v Jihlavě. I po letech totiž osmnáctka mistrů světa ve složení Králík, Šindel – Svoboda, Benák, Musil, Kadlec, Uvíra, Hořava – Rosol, Kameš, Válek, Pivoňka, Šejba, Lála, Liba, Lukáč, Pašek, Rusnák, budí respekt.

^
1984/85: Jedna z ikon útoku Dukly Jihlava Oldřich Válek nastupuje na led.

Svobody, Petra Adamíka, Karla Horáčka či Jaroslava Benáka a útočníků Oldřicha Válka, Františka Výborného, bratrů Mickových, Libora Dolany či Miloše Kupce. Navíc do týmu dokázal dokonale zapracovat mladičky, kteří do Jihlavy přicházeli na vojnu.

Právě Neveselý totiž v Jihlavě během dvou let vytvořil z nadějných osmnáctiletých kluků skvělé reprezentanty.

Jihlava zkrátka úvodních pět let osmdesátých let drtila soupeře a počtem svých mistrovských titulů dohnala

dosavadního národního rekordmana Kometu Brno, která už tou dobou, nyní s názvem Zetor, paběrkovala na rozhraní 1. a 2. ligy.

Všechno ale jednou končí a tak skončila i druhá zlatá éra Dukly Jihlava. Jakoby ji odvál návrat herního systému play off, který se od sezony 1985/86 natrvalo zabydlel v nejvyšší československé a později i v české soutěži. Právě od toho roku je totiž vyřazovací boj o titul nedílnou součástí české hokejové kultury.

Jenomže Dukle tento herní model v následujících letech mnoho štěstí nepřinesl. Hned v roce 1986 Dukla obhajovala titul a i když v základní části skončila až třetí, prokousla se nakonec přes Gottwaldov (3:0 na zápasy) a Litvínov (3:2 na zápasy) do finále. V něm Jihlava narazila na vítěze základní části soutěže Košice a sérii hranou na tři vítězná utkání rozlouskly až samostatné nájezdy v rozhodujícím pátém duelu. I v nich byl šťastný jediný střelec – bohužel pro Duklu ten košický.

Prohra ve finále jakoby předznamenala další generační obměnu. Postupně skončili František Výborný, Horáček, Adamík, Chalupa, bratři Mickovi, Klapka, Žák a další, na jejichž místa znovu přišla mladá krev. O slovo se hlásili noví odchovanci – Petr Vlk, Bedřich Ščerban, Benák, Kolek, bratři Kaňkovští, Mejzlík, Cihlár, Patrik Augusta, Adam a brankáři Oldřich Svoboda a Marek Novotný.

Hned rok po dramatickém finále s Košicemi Dukla znovu prošla až do finále, kde narazila na dalšího suveréna ročníku – Pardubice. V jejich brance tehdy doslova zářil mladý Dominik Hašek a byl to on, kdo nakonec Teslu dovezl až na zlatý trůn. Dukla ale opět tvrdě vzdorovala, padla znovu až v pátém finále, tentokrát 2:3 v prodloužení. Znovu z toho bylo „jen“ stříbro.

Medailová byla i další sezona, byť Dukla padla už v semifinále se Spartou. V boji o třetí místo ale porazila Kladno 3:2 a prodloužila alespoň sérii sezon ukončených cenným kovem.

1981/82: Dukla Jihlava zahajuje svou druhou zlatou éru, pod níž je výrazným písmem podepsán i brankář Jiří Králík. >

Poslední zlato

Velkou změnu pro jihlavský klub znamenal politický převrat v roce 1989. Hráčům se najednou otevřel volný zahraniční trh a tak hokejisté vyrazili za výdělkem do zahraničí. Ani armádní regule už nebyly tak přísné a tak se spousta hráčů dokázala z vojenské služby buď vyvléct, nebo si ji odkroutit „doma“.

A právě v roce 1989 Dukla zažila svou nejhorší sezonu za posledních jedenáct let. V play off padla už ve čtvrtfinále se Spartou, nakonec ale dokázala uhájit alespoň pátou příčku, když postupně porazila Litvínov a České Budějovice.

^ V Dukle se rodí poslední zlatá generace a v brance Pardubic už září ve své poslední pardubické sezoně Dominik Hašek. Další rok chytá v Jihlavě a pak už nabírá kurz Amerika.

Výsledek této sezony byl ale logickým vyústěním přestavby kádru. Už druhý rok po sobě mužstvo vedla nová trenérská dvojice, v níž Stanislava Nevešelého nahradil Josef Augusta. Asistenta mu dál dělal Jaroslav Holík, roli si oba prohodili až v sezoně 1990/91, kdy Dukla získala poslední titul, to ale předbíháme.

Právě bezmedailová sezona totiž byla pro klub zlomová. Mužstvo razantně omladilo a do kádru zařadilo juniorské mistry republiky z vlastní líhně. Ukázalo se, že šlo o prozíravý krok, právě tato generace hráčů totiž pro Jihlavu vybojovala o dva roky později titul. Jenomže ještě před tím si musela protrpět revoluční rok 1989.

Kádr měla Dukla výborný. V brance zářil ve své poslední české sezoně Dominik Hašek, v obraně tvrdil muziku další naganský zlatý hoch František Kučera. Mistrovské Pardubice dodaly i další vojáky – Střidu a Vršanského, na rozhraní ligového áčka a tábořské druholigové zálohy balancoval třetí naganský vítěz Jiří Dopita. V Dukle ale odehrál jen pět zápasů...

Základní část soutěže zvládli Jihlavané bravurně. Omlazený tým šlapal jako hodinky a s náskokem dvou bodů vyhrál dlouhodobou část soutěže. Do play off šla Dukla jako favorit, jenomže už ve čtvrtfinále, hraném ošidně jen na dvě výhry, zakopla, když prohrála s Litvínovem.

^ 1990/91: Tento tým pro Duklu vybojoval poslední titul mistrů ligy.

I tam se rodil hvězdňý tým, Duklu vyřadili borci jako Šlágr, Lang, Rusinský nebo Reichel. Hlavním tahounem týmu byl ale někdo jiný – Vladimír Růžička.

Dukla se poté výhrou nad Zlínem vyhnula alespoň bojům o 7. a 8. místo, v duelu o pátou pozici ale stejně podlehla Košicím a skončila šestá.

Všechno si ale vynahradiła o rok později. Branku neprodyšně uzavřel Oldřich Svoboda, jemuž kryli záda Roman Čechmánek a Marek Novotný, respekt budila i obrana ve složení Ščerban, Kolek, Kuchyňa, Adam, Šmehlík, R. Kaňkovský, Kuntoš, Čech, Dostál, Vyhliďal. O góly se pak starali útočníci Dolana, Vlk, Polcar, P. Kaňkovský, Patrik Augusta, Kastner, Mejzlík, Mašek, Haut, Cihlár, Kucharčík, Poukar, Haman, Pípa, Zadina, Chlubna, Uhřík a P. Dvořák. To vše, jak už bylo psáno, pod vedením Jaroslava Holíka a Josefa Augusty, kteří si po předchozích letech prohodili pozice hlavního kouše a asistenta.

23

Dukla Jihlava parádně zvládla už základní část soutěže. Díky lepší vzájemné bilanci předstihla svou jmenovkyni z Trenčína a znovu vyhrála základní část soutěže, která se poprvé hrála se čtrnácti týmy. Ale zatímco o body se rvalo více mužstev, play off se tentokrát týkalo jen čtveřice nejlepších. Dukla v semifinále jasně 3:0 na zápasy převálcovala Košice a mohla se těšit na finále. V ní ji nečekal nikdo jiný, než loňský pokořitel z Litvínova. A odplata se Jihlavanům podařila na výbornou. Po domácích výhrách 6:3 a 3:2 jela Dukla na sever Čech s dvouzápasovým náskokem. První zápas sice prohrála 1:5, mistrovské oslavy si ale nakonec užila ještě na ledě soupeře. Ve čtvrtém zápase zdrtila družinu trenéra Ivana Hlinky 7:0 a naposledy se radovala z mistrovského titulu. Měl rekordní číslo 12, v tu chvíli ale ještě nikdo netušil, že bude poslední... Blížila se hubená léta.

< Útočník Libora Dolana nechyběl v roce 1991 zisku posledního titulu Dukly.

24

Na mezinárodní scéně

Dukla ale po dlouhá léta existence neexcelovala jen na vlastním ledě. Jako jeden z mála československých klubů naopak dokázala uspět i v zahraničí. Celkem třináctkrát se zúčastnila nejstaršího klubového poháru v Evropě Spengler Cupu ve švýcarském Davosu a pětkrát jej také dokázala vyhrát.

Dukla šokovala Evropu hned při své premiérové účasti v roce 1965. Tehdy ještě bez glorioly československého mistra porazila domácí Grashoppers Curich, Davos, švédský Västerås i rakouský Kitzbühel a bez ztráty bodu turnaj vyhrála. První byla Jihlava i o rok později a v roce 1968 a poté ještě v letech 1978 a 1982. Pětkrát skončila druhá, jednou třetí a jen dvakrát se z Davosu vracela bez medaile, když skončila čtvrtá.

^ 1998/99: V této sezoně si Dukla zahrála i později zrušenou Evropskou ligu. Jedním ze soupeřů byl i Jokerit Helsinky.

Třikrát Jihlavané reprezentovali Československo i na Světovém poháru v zámoří. Poprvé v roce 1971, kdy skončila třetí za CSKA Moskva a olympijským výběrem USA, o rok později už Jihlavané na Světovém poháru porazili výběr Kanady 5:1 a výběr USA 3:2 a skončili těsně za suverénním CSKA Moskva. A druzí skončili hráči Dukly i při své poslední účasti v roce 1973, porazili týmy Kanada Bombers 5:3 a Minnesota 7:1 a znovu podlehl jen Rusům, tentokrát už ne pod hlavičkou CSKA ale národního týmu.

Zato Pohár mistrů evropských zemí zůstal Jihlavě zapovězen. Dukla do finále postoupila celkem jedenáctkrát, ani jednou ale nedokázala triumfovat. Sedmkrát skončila

druhá a zvláště při vůbec první účasti to bylo hodně pikantní. Jihlava totiž ve finále nastoupila proti Kometě Brno, která obhajovala rok starý triumf, jako čerstvý mistr Československa ale Brnu podlehla.

Pak už se ale na dlouho stali jihlavským strašákem Rusové. Dukla ve finále prohrála pětkrát s CSKA Moskva, jednou s Křídly sovětů a jednou s výběrem SSSR.

Naposledy se na mezinárodní scéně představila Jihlava v sezoně 1998/99, kdy se pro nezáměr jiných českých klubů přihlásila do Evropské hokejové ligy, díru do světa ale neudělala. Porazit dokázala pouze Djurgården Stockholm na vlastním ledě a ve své skupině skončila poslední.

25

^ 1971/72: Dukla Jihlava jako první československý klub v historii reprezentovala zemi na Světovém poháru v USA.

^ 1971/72: Na Světovém poháru v USA obsadila Dukla 3. místo.

Ústup ze slávy

O slavy posledního titulu v roce 1991 jakoby byly labutí písní nejslavnějšího klubu československé historie. Obhájce titulu hned v následující sezoně vypadl z play off už ve čtvrtfinále, když do jisté míry doplatil na experimentální herní systém rozdělující týmy na dvě skupiny. Dukla se ocitla v silnější západní, kde skončila třetí a musela tak do předkola play off. Bodově na tom přitom byla lépe, než její čtvrtfinálový soupeř z Vítkovic, který skončil ve své skupině druhý a místo předkola mohl šetřit síly na další boje, které navíc mohl zahajovat i končit na vlastním ledě. A to se ukázalo jako klíčové, protože rozhodoval právě až pátý zápas. Dukla v něm prohrála 2:6 a obsadila konečnou pátou příčku v soutěži.

A sešup pokračoval. Sezona 1992/93, mimochodem poslední společná československá, hraná už zase klasicky do jediné tabulky, znamenala až deváté místo po základní části soutěže a konec hned v prvním kole play off se Zlínem v poměru 2:3 na zápasy. V konečném účtování to znamenalo až 10. místo.

< 1991/92: Cestu za obhajobou titulu nezačala Dukla špatně, v play off ale vyhořela a skončila až pátá. Byl to začátek postupného ústupu ze slávy.

^ 1995/96: Útočníci Petr Vlk a Libor Dolana se vrátili ze zahraničního angažmá, aby pomohli svému mateřskému klubu v nelehké době.

Důvod postupného pádu tabulkou byl zřejmý. Zatímco jiné kluby v nové ekonomické situaci dokázaly sehnat dost peněz na zaplacení kvalitních hráčů, Jihlava, stále vlastněná armádou, měla zdroje značně omezené. Společala především na vlastní odchovance a ty nejlepší ještě musela prodávat, aby zbylo na pokrytí nákladů. Jiní odcházeli do zahraničí sami za lepším výdělkem.

Sezona 1993/94 se poprvé hrála bez slovenských týmů. Počet mužstev klesl na kdysi tradičních dvanáct a do soutěže přibyli dva nováčci – Jindřichův Hradec a Hradec Králové. Sezona to byla mizerná. Na zápasy chodilo v průměru necelých 1600 diváků a Dukla se od začátku plácala u dna tabulky. Nebýt dvou ještě slabších nováčků, možná by dokonce bojovala o záchranu v baráži, té se ale

vyhnula, když v play out porazila Hradec Králové a bojům o holou extraligovou existenci se vyhnula.

A sestupu se vyhnula i o rok později, i když dost prapodivným způsobem. Po první čtvrtině neměla extraliga lepšího týmu, než byla Jihlava. Jenomže pak přišel strmý pád a Dukla se dvanáctičlennou tabulkou propadla z prvního až na poslední místo. Přitom se ze zahraničí vrátili Petr Vlk, Libor Dolana a Oldřich Válek, nebylo to ale nic platné. „Naštěstí“ pro Duklu ale tým z Jihlavy nebyl sám,

kdo ročník zpackal. Nevedlo se ani Spartě, Pardubicím a Vítkovicím a tak se během soutěžního ročního rozhodlo, že nikdo nesestoupí a soutěž se naopak rozšíří o dvě mužstva na čtrnáct. Díky tomu se beznadějně poslední Dukla zachránila a mohla zbrojit na další sezonu mezi elitou.

Ta byla přece jen o něco lepší, Jihlava se dokonce probojovala do play off, a nakonec si kromě předkola, v němž porazila Olomouc, zahrála i čtvrtfinále. Jenomže Sparta už byla nad síly Dukly a ta po hladké prohře 0:4 na zápasy skončila celkově osmá. Především to ale bylo naposledy, co se Jihlava objevila v extraligovém play off.

Hned následující sezona totiž odhalila stav jihlavského hokeje v novém politickoekonomickém režimu v plné nahotě. Dukla ekonomicky lépe zajištěným klubům nestíhala a v tabulce skončila předposlední. Poprvé ve své historii musela do baráže obhajovat extraligovou příslušnost.

a i když se to nakonec podařilo, bylo to první varování. Provinční a neambiciózní Kralupy nad Vltavou naštěstí nebyly vážnějším soupeřem a tak se Dukla, i díky pomoci navrátilce Bedřicha Ščerbana, udržela.

Po této sezoně došlo k velké přestavbě. Skončil prezident klubu Jiří Holík a na jeho místo nastoupil jiný odchovanec Antonín Micka. Radikálně se omladil kádr, vrátil se trenér Josef Augusta a najednou to šlo. Dukla sympaticky bojovala a až do posledního kola se bila o účast v play off. To jí nakonec o jediný bod vyfoukly Pardubice, přesto se zdálo, že se blýská na lepší časy. To ale ještě nikdo netušil, co přinese rok následující.

Před sezonou 1998/99 pokračovalo omlazování kádru, Dukla se navíc přihlásila do mezinárodní Evropské ligy. Jenomže od začátku bylo všechno špatně. Dukla

> 1998/99: Černá sezona Dukly. V baráži se Znojmem, jehož ústřední postavou byl útočník Roman Kaděra, Dukla po 42 letech ztratila extraligovou příslušnost.

nechtyla start, nevedlo si jí ani v Evropské lize a ještě ke všemu tým postihla střevní viróza, kvůli které se musely odkládat zápasy. Dost špatných okolností na to, aby Jihlava skončila s pouhými pětadvaceti body beznadějně poslední a musela do baráže. A v ní narazila na ambiciózní Znojmo, do kterého o rok dříve odešli i někdejší jihlavští tahouni Petr a Roman Kaňkovští. Znojmo posílené o někdejšího reprezentanta Romana Kaděru rozjelo baráž parádně a rychle vedlo 3:0 na zápasy. Dukla se vzchopila až za vteřinu dvánáct. Sestup odvrátila až v prodloužení čtvrtého zápasu a sérii srovnala na 3:3. Klíčový zápas se hrál na vyprodaném Horáckém stadionu v Jihlavě a nikdo nepochyboval, že se Dukla udrží. Jenže Znojmo vedlo dvěma střelami ze středního pásma 2:0 a zápas nakonec vyhrálo 3:2. Dukla

Nyní už jen prvoligová

Poslední dekáda jihlavského hokeje tak až na jedinou výjimku nese přízvisko prvoligová. Navíc z původně špičkového týmu druhé nejvyšší soutěže, který rok co rok usiloval o návrat mezi elitu, Dukla propadla do průměru 1. ligy a o návratu tak může momentálně jen snít.

Λ 2009/10: Daniel Hodek s Tomášem Čachotským bojují proti hráčům favorizovaného Ústí nad Labem.

Přitom hned svou první účast v této soutěži Jihlava přetavila v účast v baráži, kde ale nestačila na Vítkovice a o návratu si mohla nechat dál jen zdát. Další rok v 1. lize zastínila tragédie v play off, kdy se během prvního zápasu těžce zranil třebíčský útočník Tomáš Zelenka. Dukla pak v semifinále podlehla Liberci.

A se stejným soupeřem prohrála i o rok později, i když tentokrát až ve finále v boji o postup do baráže. Třetí finále za čtyři roky v 1. lize Dukla opět nezvládla, tentokrát podlehla pro změnu Kladnu, které se ten rok vracelo po sestupu zpět do extraligy. Vyšlo to až na další pokus. Třetí finále v řadě za sebou už znamenalo vítězství 3:2 na zápasy nad Berounem a vysněná baráž.

A v té se stalo něco nečekaného. Dukla vyzvala v boji o extraligu české Budějovice a i díky famózním výkonům brankáře Jaroslava Suchana a útočníka Petra Kaňkovského porazila Jihočechy jasně 4:0 na zápasy. Postupová euforie nebrala mezí, Dukla se po pěti letech vrátila mezi elitu.

Jenomže to byl krutý návrat. Extraliga se za pět let jihlavské absence kvalitativně hodně posunula a v ročníku 2004/05, kdy se do ní vrátila Dukla, ji navíc významně ovlivnila stávka v NHL. Všechny extraligové kluby díky ní posílili hráči z NHL. Z Dukly se tak stal ligový otloukánek, který sice porazil Kladno i s Jaromírem Jágre 5:0, ale jinak nestačil. Výsledek? Pouhých šest výher, jen 24 bodů a beznadějně poslední místo. V baráži Jihlavu čekaly znovu České Budějovice, jenomže tentokrát v jejich dresu čekalo šest bojovníků z NHL. Vedle brankáře Romana Turka i obránci Roman Martínek, Stanislav Neckář a Andrew Ference a útočníci Václav Prospal a Radek Dvořák. Dukla sice vyhrála první zápas 5:1, pak už ale jízdu soupeře nezařadila. Sérii prohrála 1:4 a po roce se vrátila zpět do 1. ligy.

Λ 2004/05: Dukla si po pěti letech znovu zahrála extraligu, bohužel jen jednu sezonu. Na jejím konci znovu sestoupila do 1. ligy.

Jenomže tentokrát to byl ještě tvrdší pád, než před šesti roky. Dukla se do druhé největší soutěže nevrátila jako favorit usilující o návrat, nýbrž jako průměrný tým se starostmi o vlastní existenci. Extraligové mužstvo se rozpadlo, zůstala jen dlouhodobě prvoligová osa okolo kapitána Oldřicha Bakuse – největší osobnosti

prvoligové Dukly posledních deseti let. Po základní části sice tým skončil druhý, v play off ale překvapivě vypadl s Hradcem Králové a obsadil celkově až páté místo – nejhorší v historii.

A lépe nebylo ani v dalších letech. Měnilo se vedení, pokračovala radikální obměna kádrů. A výsledek? Umístění ve středu tabulky a konec už ve čtvrtfinále. V roce 2007 s Ústím nad Labem 0:4 na zápasy, o rok později s Vrchlabím 2:3 na zápasy a v roce 2009 s Chomutovem 0:4 na zápasy. A přes čtvrtfinále Jihlava neprošla ani v zatím poslední sezoně, kdy byla nad její síly Olomouc.

Ustálilo se alespoň vedení, jednatelům se stal někdejší vynikající obránce a vítěz Zlaté hokejky z roku 1991 Bedřich Ščerban a nastolil vizi do budoucna. V ní by Dukla měla znovu usilovat o postup mezi elitu, ještě před tím je ale třeba zrekonstruovat stávající zimní stadion. Prvním krokem by měla být stavba nové tréninkové haly na místě někdejší otevřené ledové plochy.

2003/04: České Budějovice na kolenou, Jihlava v euforii. Mimořádným úsilím dokázala Dukla pro sebe strhnout všechny čtyři barážové duely. Za rok se ale oba týmy měly v baráži potkat opět...

